

Викът на велможите се поде от всички останали в черквата, отекна в гърдите на хилядното множество навън, разби се в канарите, смеси се с ударите на барабаните, ясният звук на бранните медни тръби, радостният звън на камбаните, плуценето нъа пръпорците. С едно движение, всички боляри и войводи извадиха сабите от ножниците си и ги дигнаха високо над главите си:

- Да живее Калоян, император на българите и власите!

Император Калоян седна на престола. В едната си ръка държеше скиптр, в другата - държава.

Лицето му грееше като слънце. Широка радостна вълна струеше от блесналия му взор. Устните му се разтвариха в непрестанна усмивка на милост и благоговение. От лявата му страна седеше царицата ^{та} ~~Мария~~. Гъвката ѝ снага бе облечена в зелена аксамитена руба, въз която бе надената сърмена багреница без ръкави. От златния венец, който прибираше черните ѝ коси, се спущаха край ушите по три реда едри бисери. Около шията ѝ се виеха шест редици бисерна връв. Тесните ѝ тъмни очи горяха в нескривано тържество и доволство. Често тя извърщаше взор към царя и по мургавото ѝ лице трепваше затаена нежност. Най-сетне Калоян бе постигнал това, за което сърцето му бе тъй дълго копняло. Най-сетне той щеше да си откъдне от грижи и безспокойства. Сега щеше да бъде само на нея. Сега вече почваше истинският ѝ живот на царица. Истинският ѝ живот на любима съпруга... Лошите бръчки, които гънеха челото на царя, най-сетне щяха да се разведрят за повече волна радост, за повече обич, повече смях и бляскава суета... И въз червените ѝ устни трепваше безумна жажда за щастие, а сърцето ѝ преливаше от гордост.

Пръв пристъпва да честити княз Белота. Той се покланя ниско пред новия император, мантията му се гъня в ^е ~~бляскава~~ ^{светли} вълни от теменухен атлас, в долната ѝ част искри сърмен ^а ~~кант~~ ^{ивица}, изве-